

Pētera Šmidres jaunā dzīve

Raksta grāmatu, audzē lopus

„Ši nu beidzot bija tāda māja, ko cēlu tikai un vienīgi pēc paša gaumes,” teic uzņēmējs Pēteris Šmidre.

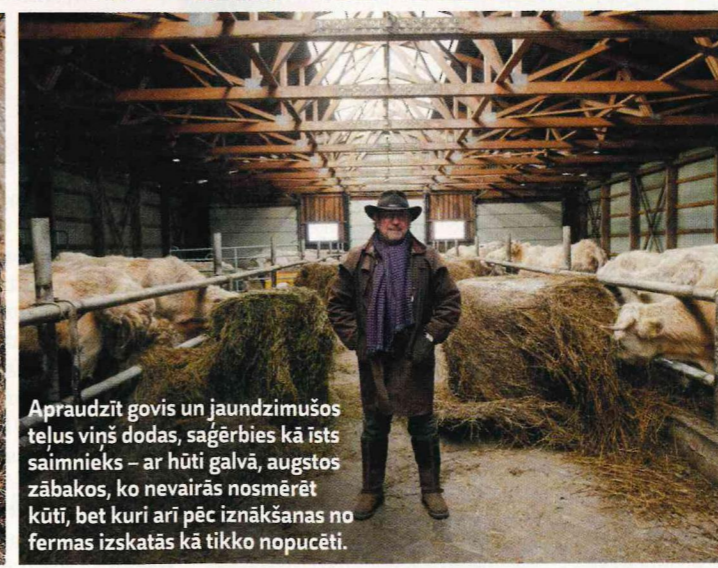

Pēteri Šmidri galvenokārt zinām kā vienu no pirmajiem telekomunikāciju attīstītājiem Latvijā. Nu jau pāris gadu viņš šo biznesu ir pārdevis un atklājis sev jaunu nodarbi – lauksaimniecību.

Uzņēmējs Pēteris Šmidre, kas, pateicoties savai enerģiskajai darbībai biznesā, izbaudījis neskaitāmus pasaules labumus un kuram ir bijusi iespēja gan kuģot pa pasauli savā jahtā, gan sildīties Spānijas īpašumā, gan virs Latvijas braukāt privātā helikopterā, atgriezies tomēr pie dzimtās zemes mežiem. Tur viņš saplūst ar dabu, bauda mieru, iet medībās un vada saimniecību.

Šmidrem vēl ir briežu dārzi ar kādiem 200–300 briežiem. „Ši ziema, kad uznāca lielais sals, gan nebija briežiem laba, daudzi gāja bojā. Cik tieši, to redzēs pavasari, jo teritorija ir liela un precīzi saskaitīt grūti,” paskaidro lauksaimnieks.

Apraudzīt govīs un jaundzimušos telus viņš dodas, sagērbies kā īsts saimnieks – ar hūti galvā, augstos zābakos, ko nevarēs nosmērēt kūti, bet kuri arī pēc iznākšanas no fermas izskatās kā tikko nopucēti.

Voljērā, sargāta no šobrid izplatītā cūku mēra, mīt mežacūka ar sivēniem. Kad liksta atkāpsies, mežacūku ģimene tiks palaista savvaļā.

Par fermeri Pēteris Šmidre kļuvis savos dzimtas īpašumos Sēlijā – vēl pārdesmit kilometru aiz Daugavpils, pašā Latvijas nomalē pie Baltkrievijas robežas. Tur, pie gleznainā Riču ezera, viņam ir īpašums, kurā audzē 300 šķirnes liellopus, kā arī briežus, fazānus un citus dzīvniekus. Vēl viņš pievērsies memuāru rakstīšanai – Pēteris plāno uz savu 60. jubileju izdot grāmatu. *Kas Jauns* viesojās Šmidres lauku īpašumos Sēlijā. Todien viņa mobilais telefons izvanījās vismaz pārdesmit reīžu. Svešajiem zvanītājiem viņš

neatbildēja. Pats veica tikai pāris zvanu saviem saimniecības darbiniekiem – lai apjautātos, kā klājas govīm fermā, un lai noskaidrotu, kurā īpašuma daļā varētu sastapt kuplāku briežu ganāmpulku. „Sākumā pat negribēju, lai man te tuvumā ierīko mobilo sakaru torni. Domāju, te es beidzot būšu prom no visa,” smeļ Pēteris, kura pamata dzīvesvieta joprojām ir Jūrmalā.

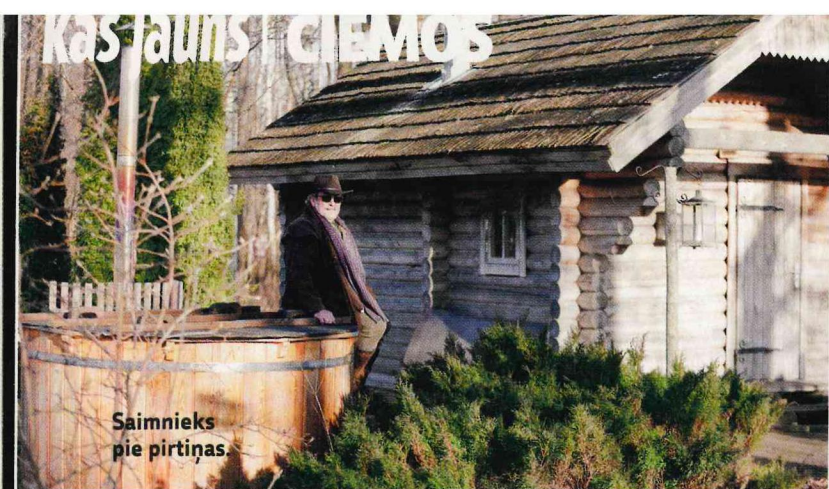
Pārdevis visu
Mobilie sakari un kabeltelevīzija – tie bija Pētera Šmidres galvenie biznesa virzieni. Taču nu viņš visus

telekomunikāciju biznesus ir pārdevis, pievērsies lauksaimniecībai, kā arī dibina Luksemburgā finanšu fondu, kas domāts nekustamā īpašuma iegādes finansēšanai Spānijā, kur Pētera kompānija jau kādu laiku darbojas nekustamā īpašuma jomā. Bet, pirms pievērsies lauksaimniecībai, viņš kārtīgi izplānojis, ko tieši darīt. „Sākumā pirkto zemi kā investīciju, taču vēlāk arī sāku kaut ko saimniekot. Tagad ir gandrīz 2000 hektāru, tiesa, tie nav vienā gabalā. Jāņem vērā, ka tas Latgales stūris zemkopībai nav sevišķi piemērots, jo ir

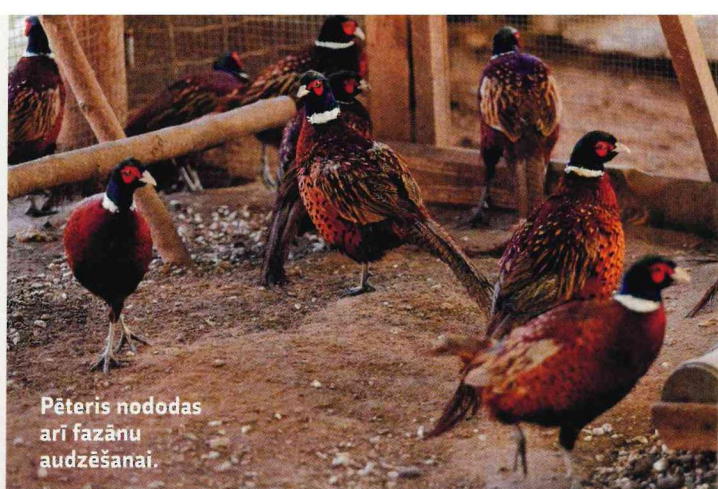
daudz kalnu un purvu, kas prasa meliorāciju. Tāpēc govīs ir pareizā izvēle. Patlaban ir kādi 300 gaļas liellopu,” paskaidro Pēteris Šmidre, piebilstot: „Tas ir tīrs biznesa projekts, tur jau uzreiz viss bija saskaitīts un sarēķināts. Ar mazāk par 100 govīm nav vērts sākt, citādi nevar iziet pat „pa nullēm”. Tur tomēr ir nepieciešami diezgan lieli ieguldījumi: zeme, tehnika, infrastruktūra, cilvēki un tā tālāk. Domāju, ka tuvākā gada laikā kredītu būšu atmaksājis, un tad varēs sākt pelnīt.” Uzņēmējs paskaidro, ka bijušas arī citas ieceres, pie-

mēram, pievērsties aitkopībai: „Arī par to savulaik domāju. Ko tikai mēs tur nerēķinājam un nedomājām – gan par aitām, gan par ogu audzēšanu, tomēr tajā visā bija knīfi, kuru dēļ tos variantus atmetām. Būtiski ir tas, ka mūsdienu lauksaimniecībā ļoti svarīgs ir cilvēku faktors – ir nepieciešami speciālisti. Un laukos nav viegli atrast šos speciālistus. Tāpēc daži iespējamie saimniekošanas virzieni atkrita tieši speciālistu trūkuma dēļ.”

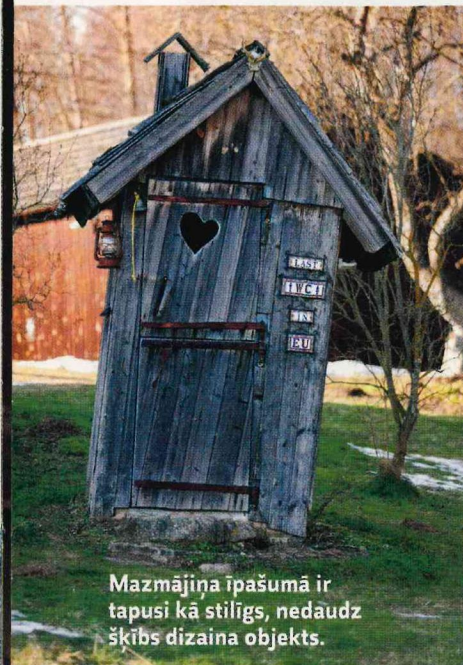
Mammas zemē
Pēteris Šmidre arī izstāsta, kā nonācis pie īpašuma

Saimnieks pie pirtīnas.

Pēteris nododas arī fazānu audzēšanai.

Mazmājīņa īpašumā ir tapusi kā stilīgs, nedaudz šķībs dizaina objekts.

Saimnieks pie dižā un skaistā Riču ezera.

tik gleznainā vietā. „Mana Latgales īpašuma pamatā ir zeme – 16 hektāri –, ko atguvām pēc denacionalizācijas. Kaut kad deviņdesmitajos gados mamma man teica – tagad visiem atdod zemi, vajadzētu arī mums aizbraukt un noformēt dokumentus. Bet iedomājieties, ko deviņdesmitajos gados nozīmēja zeme kaut kur pasaules malā! Pie robežas ar Lietuvu un Baltkrieviju! Saku – mamm, bet ko mēs tur darīsim? Varbūt labāk ņemam kompensāciju? Tā arī palika, tomēr mamma

izlūdās, lai aizvedu viņu to zemi apskatīties. Labi, aizbraucām uz turieni vienu reizi. Noskaidroju, ka tur ir tik tīrs ezers, ka tajā var zivis medīt. Tik tīru ezeru Latvijā ir ļoti maz. Un tad jau uz turieni sāku braukāt bez mamma. Saprātu, ka tā ir laba vieta. Par laimi, nebijām paspējuši kompensāciju noformēt un varējām tomēr paņemt zemi,” atceras uzņēmējs.

Viņa īpašums ir pie pašas Baltkrievijas robežas – uzreiz aiz briežu dārza sētas ir valsts robeža. „Robeža iet pāri arī

ezeram, kas atrodas pie mūsu mājas. Smieklīgi, ka ezerā ir pussala, uz kuras stāv Baltkrievijas robežstabs, tāpēc sanāk, ka ar laivu nemaz nevar apbraukt Latvijas krastu, lai neiebrauktu Baltkrievijas teritorijā kādus piecus metrus,” pasmejas Šmidre, izstāstot, ka attiecības ar robežsargiem viņam ir labas: „Ļoti labas, mēs ar viņiem draudzējamies. Vienīgais, ko viņi lūdza, – lai naktīs nenodarbojamies ar zemūdens medībām. Tur ir automatiskā kontrole, un naktī tādā gadījumā robežsargiem

var nostrādāt signalizācija, ka kaut kas pie ezera notiek. Kā teica robežsargi: saproti pats, tādā gadījumā trauksmes brigādei ir jāceļas un jāskrien skatīties, kas tur notiek. Un, ja viņiem pie tevis būs jāskrien ik pēc pāris dienām, diez vai būs vērts cerēt, ka tie puiši būs draudzīgi noskaņoti.”

Balles vietā grāmata

7. aprīlī Pēterim Šmidrem paliks 60 gadu. Taču lielas svinības viņš negrasās rīkot. „Man kaut kā neprasās to lielo balli. Var jau būt, ka tas nav

6 Noskaidroju, ka tur ir tik tīrs ezers, ka tajā var zivis medīt. Tik tīru ezeru Latvijā ir ļoti maz. Un tad jau uz turieni sāku braukāt bez mamma.

pareizi, taču, no otras puses, es arī negribu pie citiem iet uz lielajām jubilejām. Tā obligātā jubilejas programma... Nu kam tas? Visur taču vienmēr ir viens un tas pats! Apsveikumi, dāvanas, koncerts, pārēšanās, pārdzeršanās... Tās visas ir nevajadzīgas rūpes. Tāpēc labāk aizbraukšu uz Spāniju un piedalīšos vienā nelielā laivu regatē. Dzimšanas dienā piedāvāšu visiem konkrētā laikā sazināties caur Skype, un tad varēsim kopā patusēt,” paskaidro Pēteris.

Toties savu dzimšanas dienu viņš sagaidīs ar paša sarakstītu grāmata par savu dzīvi. „Doma kaut ko uzrakstīt bija jau sen. Galvenokārt tāpēc, ka, tiekoties ar cilvēkiem, daudzreiz man nākas par sevi stāstīt vienu un to pašu. Tagad varēšu vienkārši iedot grāmata – še, lasi! Gribējās arī domas salikt pa plauktiņiem un sakārtot. Jo reizēm ir tā, ka pats nesaprotu, kāpēc domāju tā, kā domāju. Nospriedu, ka jāpamēģina visu salikt kaut kādā sistēmā. Jubileja ir ne gluži iemesls, bet tā ir laba iespēja uzlikt *dedlainu*, jo citādi to atliktu vēl un vēl,” pasmaida Šmidre. **[K]**

Sandris Metzulis, Inta Mengiša • Foto: Juris Rozenbergs

Ar sirdi un dvēseli rosīgais uzņēmējs ir iekārtojis savu mednieku māju. Tajā gan bagātīgi izstādītas trofejas, gan padomāts arī par mūziku.

Dzīvojamās mājas viesistabā ir plaši logi, un dienā apgaismojums praktiski netiek lietots.

Virs kamīna Pēteris pielicis vienu no savām medību trofejām.

Aizrautīgi noplucinājies bērza tāsis, Pēteris dedz kamīnu.

Tas nav parasts grāpis, bet gan izlietne un svāri.